

tid utan säkerhet i fast egendom, hvarigenom blifver stadgad:

att, då i skuldebref större ränta än sex för hundralet om året är utfäst, denna större ränta icke må beräknas att utgå för längre tid än till förfallodagen, eller högst sex månader.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1877.

Bengt Olofsson.

N:o 79.

Af Herr **W. Farup:** *Om inskränkning i rättigheten till in-teckning för skogsafverkningskontrakt.*

Under de senare decennierna hafva stora farhågor uppstått med afseende å följderna af den ohejdade skogsafverkning, som hotat att förstöra en af landets förnämsta rikedomskällor — dess skogar — hvarefter det sedermera — isynnerhet den norra delen deraf — skulle, om icke just blifva obeboeligt, så i alla fall komma att sakna ett af hufvudvilkoren för trefnad och välstånd. Under det att dessa farhågor hafva framkallat bemödanden att arbeta emot sjelfva missbruken, hafva deremot orsakerna dertill blifvit förbisedda.

Den s. k. Norrbottens-lagen är en produkt af dessa bemödanden; och att det onda är af en ganska svår beskaffenhet framgår klart nog af den omständighet, att man här ansett behöfligt att göra ett ganska våldsamt ingrepp i eganderätten, för hvars genomförande otvifvelaktigt en mycket stark och dyrbar tjenstemannacorps för framtiden skulle komma

att erfordras, utan att likväl antagligt är, att på denna väg må kunna uträttas något till gagn för saken.

Det sätt, hvarpå skogsafverkning i allmänhet hittills ordnats — åtminstone i de norra provinserna — är, att jordegarna försälja sina växande träd att — med eller utan inskränkning af dimensioner — af köparen på viss tid — ofta intill femtio år — afverkas och bortföras. Det har lyckats skogsafverkningsintresset att för sådana köpekontrakt vinna inteckning i säljarens fastigheter, ehuru, så vidt jag har mig bekant, någon lag icke finnes, som härtill uttryckligen berättigar; det oaktadt har det blifvit allmän praxis.

Det torde ligga klart i dagen att — då en jordegare afhändt från sitt hemman skogen på så lång tid, att hvarken han sjelf eller knappast hans barn, om de stanna på stället, kunna hoppas, att den under deras lifstid skall återfalla till hemmanet — från deras sida all håg och allt intresse att vårda denna skog är borta, hvaremot det ligger i skogsafverkarens intresse att nedhugga och borttaga allt hvad tagas kan af den köpta skogen, utan afseende på om dess framtida bestånd dervid omöjliggöres och marken förvandlas till en öde hed.

Som första villkoret för all vård, vare sig af skog, landtbruk eller annan industri, är att derigenom bereda framtida afkastning, så ligger otvifvelaktigt en af de viktigaste orsakerna till skogarnes så mycket öfverklagade vanvård i ofvan nämnda förhållande.

Att genom lagstiftning göra inskränkning i sådan upplåtelse man och man emellan skulle icke föra till något resultat, ity att hvarje förbud i detta afseende troligtvis skulle kunna kringgås. Deremot skulle det säkerligen medföra goda verkningar, om skäliga inskränkningar gjordes i afseende å tillåtelsen att erhålla inteckning uti den fastighet, hvarifrån skog varder försåld till afverkning, och detta icke allenast med afseende å tiden, inom hvilken den får afverkas, utan ock med afseende å dimensionerna. Om derföre skogsafverkningskontrakt, som omfattar längre tid än fem år, eller medgifver afverkningsrätt till träd af mindre dimensioner än tio tum vid roten, icke finge intecknas, så skulle de icke heller med säkerhet kunna uppgöras, hvadan denna tid väl i allmänhet torde böra blifva den längsta för sådan skogsupplåtelse, och jordegarens intresse för vården af sin skog skulle då icke försvinna, utan tvärtom ökas vid hvarje ny försäljning, eller i den mån han ville förstå att af sin skog vinna afkastning.

Det anförda torde vara tillräckligt för att motivera mitt vördsamma förslag:

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att in-teckning af skogsafverkningskontrakt, eller upplåtelse af skog till annan person på längre tid än fem år från den dag, aftal skett, och omfattande afverknings-rätt till träd af mindre dimensioner än tio tum vid roten, icke får medgifvas.

Stockholm i Januari 1877.

Willh. Farup.

N:o 80.

Af Herr **C. J. Svensén:** *Derom att af allmänna medel må af-sättas lämpligt belopp till minskning af delegares utgifter vid laga skifte m. m.*

Under den utveckling, jordbruket på de senare årtiondena vunnit, skulle det vara önskligt att skiftesverket kunde fullbordas och målet med detsamma så småningom uppnås, nemligen att genom beqvämare läge och visshet att bibehållas vid egor, som en gång blifvit tillskiftade, odlings-flit och ändamålsenlig skötsel uppmuntras, hvarigenom åter jorden hem-bär en högre afkastning än eljest, der sambruk och tegskiften, storskiften och enskiften ega rum. Mången delegare vågar ej begära laga skifte, emedan de dryga kostnaderna afskräcka honom, och deraf har blifvit en följd att skiftena år från år aftagit i antal, under det ännu mycken jord ligger oskiftad. För att emellertid i någon mån befordra skiftesverkets raskare fullbordan, hemställer jag,